

Drieëntwintigste zondag door het jaar, C, 8 september 2019 (overgang scouts Tereken)

Vandaag, beste mensen, klinken Jezus' woorden niet zo mild en zacht, maar eerder veeleisend.

Het is dan ook goed te weten dat niet iedereen zich zomaar, zonder veel moeite, leerling van Jezus kan en mag noemen.

Als het evangelie ons vandaag vraagt onze krachten af te wegen om te zien of wij het aankunnen, zoals de torenbouwers of die koning die ten strijde trekt, dan is het helemaal niet om ons te ontmoedigen, maar om de ernst van ons engagement en bijzonder ons christelijk engagement te benadrukken.

Voor al wie echt leerling van Jezus wil worden, klinkt de uitnodiging om te groeien in de onbaatzuchtige liefde sterk door, zodat alles waaraan wij te veel gehecht zijn, ervoor zal moeten wijken.

Jezus vraagt zeker niet dat wij al onze relaties verbreken en van al onze bezittingen afstand doen.

Neen, onze familie- en vriendenrelaties en onze elementaire bezittingen zijn meestal geen hinder om die onbaatzuchtige liefde van het evangelie te beleven. Integendeel, zij zijn dikwijls juist het domein en het middel om onze dienstbaarheid uit te drukken.

Onze scouts zeggen het dit werkjaar met hun jaarthema 'st(c)outmoedig'. Zij willen benadrukken dat zij binnen hun beweging dienstbaar zijn aan elkaar, in de jeugdbeweging mag men groeien, mag men vallen of stuikelen al of niet letterlijk, want anderen helpen je weer op te staan, helpen je verder. Scout zijn is je ook durven tonen, zijn wie je bent, en hoe je dienstbaar bent aan elkaar.

Liefde tot God en dienst aan medemensen staan niet in conflict met elkaar, maar liggen vooral in elkanders verlengde.

Meestal moet er geen keuze gemaakt worden tussen beiden, maar veeleer zal er een keuze moeten gemaakt worden voor beiden.

Jezus, hij vraagt ons met aandrang dat wij ons zouden durven losmaken van die relaties en van die bindingen die ons dreigen te beperken of ons klein houden of die ons egoïstisch maken.

Overtuigde leerlingen van Jezus, zijn mensen die zozeer gegrepen zijn door het ideaal van Zijn onbaatzuchtige liefde, dat zij zich vele dingen en hechte relaties willen ontszeggen als deze hun dienstbaarheid in de weg staan.

Deze keuze, beste mensen is echter geen negatieve keuze!

De bedoeling is niet van 'ruzie te maken met mensen die ons genegen zijn' of 'de pijn te voelen van de onthechting', maar deze keuze gebeurt om Jezus' liefde-dienst consequent door te trekken in het concrete leven.

Het vraagt, inderdaad een voortdurende strijd om bepaalde mensen juist los te laten,
= wanneer wij hun genegenheid voor onszelf beginnen op te eisen of om onszelf dingen te ontszeggen
= wanneer wij er dreigen als verslaafden aan vastgekleuisterd te geraken.
= of om ons te onthechten, wanneer we niet meer vrij zijn voor de 'echte liefde'.

We kunnen ons, beste mensen, afvragen, wat betekent dan die gezonde onthechting die eigen is aan de kern van ons christen-zijn?

Het gaat hier niet over 'onzelf pijn doen', want dat heeft geen enkele zin voor ons christenen. Maar wat wel zinvol is, is dat iemand zodanig gegrepen kan worden door een ideaal, zodanig verliefd kan worden op een andere mens, zodanig in vervoering kan geraken voor Zijn God, dat hij of zij zich vele dingen gaat ontzeggen om die vriendschap te bewaren.

Christelijke onthechting staat dus nooit op de eerste plaats als een doel op zich, maar komt altijd op de tweede plaats als gevolg van een diepere bezieling die eerste ervaren werd in het hart.

Het is omdat ook wij begeesterd zijn door de vriendschap van de Heer, en daar dus veel voor over hebben, dat wij bereid zijn ons daarvoor veel te ontzeggen.

Onthechting: niet zozeer van uiterlijke dingen maar een onthechting van ons ingebakken egoïsme.

Het is omdat wij, ondanks onze zelfzucht, toch Gods liefde concreet hebben ervaren dat wij dankbaar en graag bereid zijn alles los te laten wat die liefde in de weg staat.

Jezus, beste mensen, zegt ons ook nog: 'Neem uw kruis op en volg Mij!'

Dit is geen oproep dat christenen mensen moeten zijn die het lijden moet gaan opzoeken, helemaal niet;

Het leven op zich, brengt reeds genoeg kruis en lijden mee. Het leven zelf slaat ons vele dingen uit handen die wij hoopten nog lang voor onszelf te kunnen bewaren.

Elke huisje heeft zijn kruisje; zegt ons een spreekwoord.

Wat Jezus vraagt is dat wij ons kruis – ons leven zoals het nu eenmaal gegeven is met zijn beperktheden en mogelijkheden – niet met tegenzin achter ons aan zouden slepen, maar dat wij er met moed onze schouders onder zouden zetten, dat wij het zouden dragen met grote dankbaarheid.

En Jezus vraagt daarbij dat wij dat kruis zouden dragen achter Hem aan, dwz op Zijn manier, met een hart dat, ondanks pijn en onmacht, toch liefdevol blijft openstaan voor de noden van de anderen.

Wie echt leerling van Jezus wil zijn, zal onvermijdelijk die weg ontmoeten van dienstbaarheid en kruis.

Of zoals de scouts het dit werkjaar willen waarmaken, het is **st(c)outmoedig** zijn

Dit is niet altijd een gemakkelijke weg, maar wie zich uitgenodigd voelt, betreedt een weg van bevrijding uit zijn zelfzucht en van groeiende liefde voor de anderen.

Wie in de voetstappen van Jezus wil treden, beste mensen, zal zich dan ook graag engageren en ook graag alles ontzeggen wat Zijn liefde in de weg staat. Amen.